

Arrest

nr. 163 571 van 7 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 4 maart 2013 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal met geweld of bedreiging.

Op 27 maart 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (onder een bijlage 13).

Op 16 oktober 2014 treedt verzoeker religieus in het huwelijk met een Nederlandse onderdaan.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 27 oktober 2014 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende drie jaar en een geldboete van 100 euro met uitstel van drie jaar, wegens diefstal met geweld of bedreiging en opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 20 maart 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2015 werd ingediend door:

Naam: G.

Voor naam: R.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 27.10.2014 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 3 jaren, een geldboete van 100,00 euro (x6 = 600,00 euro) (vervangende gevangenisstraf: 1 maand) met uitstel van 3 jaren en een bijzonder verbeurdverklaring wegens: diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; diefstal met geweld of bedreiging; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 18 november 2015 pre drager in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was zodoende 26 november 2015.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

2.2. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 14.09.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Zo luidt artikel 43 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; [...])”

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

“[...] L’existence d’une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l’existence d’un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l’ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. I-11, point 24). [...]” (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44).

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

In casu is de bestreden beslissing van 14 september 2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat een essentieel en uitermate relevant gegeven – met name dat verzoeker met diens partner (ten aanzien van wie hij door de correctionele rechtbank werd veroordeeld) gehuwd is en steeds samenwoont – NIET in overweging werd genomen om tot de bestreden beslissing (bijlage 20 d.d. 14.11.2013) te komen, terwijl een dergelijk essentieel gegeven door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.

In casu merkt verzoeker ook op dat de bestreden beslissing gegrond is op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker die zou dateren van 27 oktober 2014. De beslissing van verwerende partij dateert van 14 september 2015, dit is bijna 1 jaar na de veroordeling. Het is immers op basis van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker “ongewenst” zou zijn in België, terwijl de veroordeling van verzoeker – op basis waarvan men de bestreden beslissing baseert – NIET in het administratief dossier terug te vinden is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dan zijn wettigheidstoezicht niet ten volle uitoefenen en kan zich dus niet vergewissen van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Hiermee schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, de rechtspraak van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 (zie hierboven) en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient het gedrag van betrokkene (in casu verzoeker) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Verzoeker is sinds zijn strafrechtelijke veroordeling in oktober 2014 verder gegaan met zijn leven. Hij is met zijn Nederlandse partner (S. S.) gehuwd en samenwonend. Conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet er een evenredigheidstoets plaatsvinden tussen het privé-belang van verzoeker en zijn gezin en het gemeenschapsbelang. De bestreden beslissing stelt zelfs dat het persoonlijk belang niet primeert en zonder maar een deftige afweging te maken van wat juist de privé-

belangen van verzoeker zijn. In casu betreft dit het feit dat verzoeker de echtgenoot is van mevrouw S. S.. De veroordeling van de correctionele rechtbank van Antwerpen van oktober 2014 heeft hoofdzakelijk betrekking over de relatie van verzoeker met zijn huidige echtgenote mevrouw S. S. Minstens had de verwerende partij deze elementen in overweging moeten nemen en het nodige gewicht geven, wat in casu niet is gebeurd. Meer nog, het is zelfs zo dat mevrouw S. een schriftelijke verklaring heeft ondertekend waarbij zij stelt dat al haar verklaringen gelogen waren (stuk 4).

Bovendien moet het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige en werkelijke schending vormen voor de openbare orde om een beschermingsmaatregel in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te kunnen rechtvaardigen. Uit geen enkel element van het dossier zou blijken dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige bedreiging zou vormen.

Verzoeker betwist niet veroordeeld te zijn geweest, maar wenst te benadrukken dat hij zijn leven met zijn partner verder heeft gezet. Verwerende partij was hiervan reeds op de hoogte. Overigens merkt verzoeker op dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op het Belgische/ Europese grondgebied als ongewenst zou geseind staan in bv het SIS (Schengen Informatie Systeem). Een hypothetische toekomstige (niet huidige en actuele!!!) neiging de openbare orde gebeurlijk te zullen schenden is op zich onvoldoende. Verzoeker betwist niet de ernst van de feiten, maar louter de ernst van de feiten verantwoorden niet de bestreden beslissing, zolang er geen actuele schending is. Er is met andere woorden geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde die steun zou vinden in het administratief dossier. De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld. De evenredigheid is in casu zoek. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat er geen redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgehad van alle concrete feitelijke gegevens in het administratief dossier zoals deze op het moment van de bestreden beslissing aan verwerende partij reeds bekend waren.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een andere familielid van een burger van de Unie, het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan verzoeker op basis van artikel 43 van de vreemdelingenwet dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de rechtspraak van het Hof van Justitie stelt dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde mogen genomen worden maar dat de overheid eerst moet nagaan of de houding van de betrokkene hier en nu van die aard is dat een beschermingsmaatregel moet worden genomen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing gegrond is op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker die dateert van 27 oktober 2014, de bestreden beslissing dateert van bijna een jaar later. Bovendien heeft de veroordeling betrekking op de relatie van verzoeker met zijn huidige echtgenote die haar verklaringen ingetrokken heeft en met wie hij zijn leven nu verderzet. Verzoeker wijst er onder meer op dat de veroordeling niet in het administratief dossier terug te vinden is waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet kan vergewissen van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling. Tevens stelt verzoeker dat zijn persoonlijk gedrag een actuele, ernstige en werkelijke schending voor de openbare orde moet vormen om een beschermingsmaatregel in de zin van artikel 43 van de vreemdelingenwet te kunnen rechtvaardigen. Verzoeker meent dat uit geen enkel element van het dossier zou blijken dat zijn persoonlijk gedrag een actuele en ernstige bedreiging zou vormen. Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een actuele dreiging.

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt en waarvan de schending tevens wordt aangevoerd. Dit artikel luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten. Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst”.

3.1.5. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat de gemachtigde weliswaar toe om het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde, doch voormelde bepaling voorziet tevens dat de om redenen van

openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Dit persoonlijk gedrag dient een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen die een fundamenteel belang van de samenleving van het gastland aantast.

Voorts wordt in dit artikel uitdrukkelijk gesteld dat naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling het verblijfsrecht niet automatisch kan worden geweigerd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert.

Dit wil zeggen dat een reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de concrete omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij moet worden geduimd dat de gemachtigde pas kan oordelen dat de betrokken persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een precieze kennis heeft van de handelingen of gedragingen die de betrokken persoon stelde. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

3.1.6. *In casu* dient de Raad na te gaan of de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde naar een strafrechtelijke veroordeling van 27 oktober 2014. Het betrokken vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 27 oktober 2014 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bevond zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in het administratief dossier. Verzoeker heeft het als bijlage bij huidig verzoekschrift gevoegd, waardoor het zich nu pas, sinds het ingestelde beroep, in het administratief dossier bevindt als bijlage bij huidig verzoekschrift. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde kennis had van de inhoud van het vonnis bij het nemen van de bestreden beslissing. De gegevens van het vonnis werden aldus niet betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde beschikte over een uittreksel van het strafregister van verzoeker. Dit uittreksel bevat volgende algemene vermeldingen:

“Diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels

Diefstal met geweld of bedreiging

Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond

Gevangenisstraf 12 maanden met uitstel 3 jaren

Geldboete 100,00 ERU (x6= 600,00 EUR)

(vervangende gevangenisstraf : 1 maand) met uitstel 3 jaren

Bijzondere verbeurdverklaring”

In de bestreden beslissing parafraseert de gemachtigde slechts de algemene vermeldingen zoals deze voorkomen op het uittreksel van het strafregister. De concrete handelingen en precieze feiten die verzoeker stelde en pleegde en die aanleiding gaven tot een correctionele veroordeling, worden niet uiteengezet in de bestreden beslissing noch wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat er aan de veroordeling omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid. Evenmin verduidelijkt de gemachtigde dat er elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. De gemachtigde doet dan ook niet meer dan verwijzen naar wat summier en zeer algemeen wordt vermeld op het uittreksel van het strafregister, waaruit dan volgende conclusie wordt getrokken: *“Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.”*

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat *in casu* een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling de Raad niet toestaat om zich te vergewissen van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling. Tevens dient te worden vastgesteld dat de loutere verwijzing naar de veroordeling zoals vermeld op het uittreksel van een strafregister, zonder kennis te hebben van de inhoud van het vonnis, op onvoldoende wijze de conclusie verantwoordt dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

De gemachtigde heeft niet op de vereiste zorgvuldige wijze onderzocht en afgewogen of het persoonlijke gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving van het gastland aantast. Een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling verantwoordt niet op voldoende wijze de conclusie dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Er wordt herhaald dat een strafrechtelijke veroordeling op zich geen aanleiding kan geven tot de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige middelonderdelen en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

3.1.7. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is en hem dus geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven op basis van de overweging dat zijn legaal verblijf in België is verstreken.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET